

data, però ja han advertit de manera pública que la formalització d'una llista que "només agrada a uns pocs" obre un període de més dificultats per al PP.

Però, en qualsevol cas, aquesta és l'estratègia dels campistes. De fet, els partidaris de Francesc Camps han tallat pel mateix patró l'elaboració de les candidatures a la resta de les poblacions més importants de les comarques alacantines. Una de les batalles més dures s'ha entaulat a Benidorm, en altres èpoques el feu irreductible de Zaplana, però on ara el president Camps té influència. Els partidaris de l'exministre i els de l'exalcalde Vicent Pérez Devesa es quedaran fora de la candidatura amb total seguretat. L'herència de Pérez Devesa, mort fa ara poc més d'un any i una *rara avis* en el PP —enamorat de la música en català, de la pilota valenciana, de la llengua i de les tradicions populars—, podria acabar lluny de les files populars. El fill del desaparegut alcalde, que fins ara no havia entrat en política, té tots els números per acabar con a número dos en les llistes del Bloc per Benidorm.

Igual com seran exclosos els afins a José Joaquín Ripoll a les candidatures de Crevillent, Sant Vicent del Raspeig, Almoradí i Elda, on l'alcalde i secretària regional del PP, Adela Pedrosa, veia en la llista la vicepresidenta de la Diputació, Mari Carmen Jiménez, que el president Joaquín Ripoll defensa per tal de poder continuar. En les localitats on els zaplanistes encara resisteixen, per contra, la direcció regional del PP ha rebutjat les candidatures d'Orjola, Dénia i Sant Joan d'Alacant i reclama que els zaplanistes donen cabuda als afins a Francesc Camps. L'únic lloc on, inicialment, els dos bàndols del PP han arribat a un acord és Novelda.

En aquest escenari de divisió total i absoluta i de laminació del zaplanisme, el president dels populars alacantins, José Joaquín Ripoll, ja ha advertit que la crisi obre un període d'incertesa encara més gran al PP d'Alacant i que serà difícil mobilitzar tots els militants per la campanya electoral. I això serà clau perquè, com passa a les Corts Valencianes, als ajuntaments on el PP no consegueix majoria absoluta, gairebé segur, els populars no tindran més remei que passar a l'oposició.

Pere R. Fernández

Les eleccions, com els partits de bàsquet, es poden perdre a l'últim minut. Quan no es juga com a equip i quan la tremolor s'apodera de les cames, augmenten les opcions d'acabar derrotat. La crisi del PP valencià i determinades actuacions del Consell denoten nerviosisme.

Creixen els problemes

Conscients que Francesc Camps tenia previst liquidar el zaplanisme, el president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, i el conseller de Justícia, Miguel Peralta, es van plantar al carrer de Génova de Madrid. Faltaven poques hores perquè expirara el termini que la direcció estatal del PP havia marcat per presentar les candidatures, i la seu central dels conservadors bullia, plena com un ou de gent que tan sols volia saber "¿qué hay de lo mío?".

Després d'uns breus minuts de conversa amb el secretari general popular, Ángel Acebes, aquest els va remetre a Camps. La "parella de fet" de Zaplana

els havia fallat, el president valencià tenia mans lliures. Al cap de cinc dies, quatre després que la resta, es feien públiques les llistes autonòmiques del PP al País Valencià. Seran 7 de 99, els fidels de l'exministre, i només tres d'ells, els actuals consellers, en lloc d'eixida.

La imatge del pelegrinatge a Génova de Ripoll i Peralta és, com tantes que ens ha ofert la divisió del PP valencià, poc edificant. A aquesta tensió cal afegir una estratègia electoral distant del "perfil baix" que havia de caracteritzar la campanya popular i que ningú no gosa apostar quin efecte pot tenir a les urnes. Ho analitzem en el següent decàleg.

1. El jou de Zaplana. Camps s'estimava més no continuar al Govern que fer-ho de nou amb un grup parlamentari inestable, sotmès a la pressió dels seguidors de l'expresident Zaplana. D'ací el colp de mà en les llistes a les Corts: els 16 diputats zaplanistes sense responsabilitats executives no repetiran, entre els quals hi ha el president de la cambra, Julio de Espana. Només opten a renovar l'acta els tres consellers -Miguel Peralta, Alicia de Miguel i Gema Amor-. És una demostració d'autoritat, però condicionada, ja que difícilment el PP obtindrà 53 diputats, xifra a partir de la qual no hauria de témer per la possible fuita al grup mixt dels d'escòls. Els damnificats amenacen de parlar a partir del 28 de maig, i Zaplana ja ha dit en públic que troba a faltar gent a les llistes.

2. Adéu del vicepresident. Víctor Campos, número dos del Consell, anunciava el 2 d'abril, a menys de dos mesos dels comicis, que abandona la política als seus 47 anys. Va al·legar motius estrictament personals, però és *vox populi* que la seua ascendència dins de l'executiu ha caigut de manera inversament proporcional a la projecció del conseller portaveu sense cartera, Vicente Rambla. Aquest fins i tot va ser nomenat, amb bombo i platerets, cap de campanya dels populars valencians. Campos s'ensumava que no continuaria a la vicepresidència, i l'oposició, desoïnt les raons apuntades pel protagonista, ha advertit que es tracta d'una fugida endavant en previsió que el Partit Popular abandone la Generalitat Valenciana al juny.

3. Carlos Fabra, candidat. Si el jou de Zaplana colla, el del president de la Diputació de Castelló, ofega. Fabra està imputat per presumptes delictes de tràfic d'influències, suborn i frau fiscal. Als jutjats de Nules se succeeixen els magistrats i el procés camina lent, cosa que ha permès que Fabra opte a un quart mandat consecutiu. Camps, mitjançant terceres persones, va mirar de fer-lo desistir, sense èxit. Com cada quatre anys des del 1987, Carlos Fabra obtindrà acta de regidor a Castelló de la Plana, i com a tal aspirarà a la presidència de la Diputació. Les enquestes reflecteixen un ample rebuig a la seua figura, si bé el resultat depèn de tres petits partits judicials -comarques despoblades on,

sospitosament, hi ha hagut forts increments dels censos d'octubre ençà-. Fabra jura fidelitat a Camps a canvi de fer i desfer a la seua circumscripció.

4. Imputats i diputats. A banda de la neteja zaplanista, si alguna cosa crida l'atenció de les llistes del PP al País Valencià és la presència de dos alcaldes amb problemes judicials: el d'Alacant, Luis Díaz Alperi -imputat pel cas Mercaliente i pel cas dels aparcaments-, i el de Torrevella, Pedro Ángel Hernández Mateo -imputat per un delictes contra l'administració pública, va adquirir uns terrenys a Almoradí per 180.000 euros i al cap de dos anys i mig els va vendre per 5,4 milions-. Alperi i Hernández Mateo tindran sengles actes de diputat i, amb elles, la condició d'aforats. També sobta la inclusió de Maritina Hernández, actual directora de l'Institut Valencià de l'Exportació, malmès pels contractes secrets amb Julio Iglesias i els pagaments en paradisos fiscals.

5. No puc preguntar-li, a vostè. TVE ha proposat de fer desconnexions territorials a fi d'emetre l'espai *Tengo una pregunta para usted* a àmbit autonòmic. El president Camps no en vol ni sentir a parlar, i ha declinat la invitació. Igualment, fa setmanes que el candidat socialista a succeir-lo, Joan Ignasi Pla, demana un cara a cara a Canal 9, però el cap del Consell únicament pensa mantenir el debat multipartit a què obliga la llei, a pocs dies de les eleccions. Una evasió del diàleg que des de l'estiu també pateixen els periodistes: Camps no admet preguntes en les seues compareixences públiques, sinó que es limita a informar-los d'allò que considera oportú, sense donar ocasió per a la rèplica.

6. Eleccions per decret. L'aprovació de la reforma estatutària valenciana implica la modificació de la llei electoral vigent des del 1987. Com que socialistes i Esquerra Unida demanaven la rebaixa de la tanca d'accés a les Corts, el famós 5% únic a tot l'estat, Camps ha optat per convocar els comicis mitjançant d'un decret que explicita el nou nombre de diputats -99, pels 89 que, indefectiblement, marca la llei electoral-. Els recursos del Bloc i de Coalició Valenciana obligaran a posicionar-se el Tribunal Superior de Justícia i, fins i tot,

La llista de Camps

Dels 99 aspirants a diputat pel PP, el cercle de fidels a Zaplana és ben estret: només n'hi ha set, i realment aspiren a asseure's al Palau dels Borja els tres consellers: Miguel Peralta i Gema Amor per Alacant, i Alicia de Miguel per València. A més, de tots tres, tan sols Peralta ocupa un lloc destacat. La llista en què està immers, però, l'encapçalen el benidormer Gerardo Camps, conseller d'Economia i persona propera al president valencià, i Adela Pedrosa, que és secretària general dels populars al País Valencià, alhora que alcaldable per Elda -tot i l'oposició fèrria dels zaplanistes-. Al número quatre hi ha l'alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, i al vuit, sorpresa, la campista Angela Barceló, cunyada de Zaplana i filla de Miguel Barceló, la persona que va introduir en la vida política a qui ara és el més gran opositor de Camps. [Amor, amb l'aval de Zaplana, va aconseguir la presidència del partit a Benidorm després d'una dura pugna amb Ángela Barceló]. Al número nou hi ha l'alcalde de Creventill i furibund antizaplanista César Augusto Asencio, i al 13, amb acta segura de diputat -i d'aforat-, Pedro Hernández Mateo, alcalde de Torrevella.

A València destaca el número tres de Maritina Hernández, directora general de l'Ivex i filla de Vicente Hernández, expresident de l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA), entitat propera ideològicament, però amb la qual el Govern de Camps ha discrepat darrerament, per no posar-se clarament del seu costat en el de-

el Constitucional. En cas que s'aplique la normativa estatal, la barrera caurà al 3%, tot just on volien deixar-la els grups de l'oposició amb els quals el PP s'estimava més no arribar a un acord.

7. TV3 per commemorar Almansa. Si el PP tinguera la certesa que el 27-M revalidarà la seua majoria absoluta a les Corts valencianes, no s'hauria capbuscat en la mala maror que implica el tan-

1. Miguel Peraita, conseller de Justícia
 2. Gema Amor, consellera de Cooperació
 3. Alicia de Miguel, consellera de Benestar Social
 4. Gerardo Campa, conseller d'Economia
 5. Adela Pedrosa
 6. Luis Díaz Alperi, alcalde d'Alacant
 7. Àngela Barceló
 8. César Asencio, alcalde de Crevillent
 9. Pedro Hernández Mateo, alcalde de Torrevella
 10. Martina Hernández, directora de l'IVEX
 11. Fernando Giner
 12. Vicente Betoret
 13. Ana Michavila
 14. Alberto Fabra, alcalde de Castelló.

bat sobre l'aigua. Al número 12 apareix l'alcalde de Vallada, Fernando Giner –president eixint de la Diputació, exfalangista, exzaplanista i secessionista pel que fa a la llengua–, persona que encaixa en el perfil de Coalició Valenciana. El lloc 13 l'ocupa el secretari general del PP a la província de València,

Vicente Betoret, incapaç d'evitar els trencaments del partit a Gandia, el Puig o l'Olleria.

Per Castelló opten Ana Michavila –actual cap de gabinet de Camps i germana de l'exministre José María Michavila– i Alberto Fabra, alcalde de Castelló. Al nord, l'extermi del za-

coment de les emissions de TV3 al País Valencià. La demanda perquè la interrupció s'active aquest 25 d'abril, 300 anys després de la desfeta d'Almansa, encara afegeix més ingredients de provocació. La intenció és captivar vots de Coalició Valenciana (CV) i Unió Valenciana (UV), sobretot a l'Horta, on esquerra i dreta dirimiran qui guanya a les urnes. Però l'efecte sembla l'invers: entre l'original –l'extremisme i el des-

acomplexament de CV– i la còpia del PP, milers d'electors triaran la primera opció. D'ací, també, els intents del PP per fer un pacte preelectoral amb UV.

8. Que vénen, que vénen. Dins de la mateixa línia anticatalanista, els dirigents del PP no s'estan de dir que l'alternativa no és només el PSOE, sinó un grup de partits “republicans, delerosos de construir allò que diuen Països Cata-

lans i que només saben dir ‘no’ a tot: a l'AVE, a l'aigua, a la Copa de L'Amèrica”. La por al tripartit pot mobilitzar el seu electorat potencial, però igualment persones indecises, moltes d'elles fil-socialistes que tan sols es molesten a visitar les urnes si la tensió és elevada. Per això el PP volia una campanya de perfil baix. L'allau de campanyes institucionals de la Generalitat –algunes de les quals acaba de vetar la Junta Electoral– busquen atraure vots decisius.

9. L'Ebre, sempre l'Ebre. L'aigua és la taula de salvació permanent del PP, i encara més si, com ha passat darrerament, el cabal del riu Ebre sobrepassa els nivells habituals. Canal 9 va enviar-hi corresponals especials, va fer-hi un seguiment acuradíssim, però va dedicar menys d'un minut per informar que el vicepresident Campos plegava. L'oposició a la dessaladora de Torrevella, que impulsa el Govern Zapatero, és una altra mostra de l'interès del PP perquè el debat de l'aigua no s'esgoti.

10. El centre del món. La celebració de la Copa de L'Amèrica corre paral·lela a la cursa electoral. El Consell explica que el País Valencià mai no havia gaudit, en viu i en directe, de cites internacionals d'aquesta magnitud, i fa mans i mànigues per captar-ne d'altres: el circuit urbà de Fórmula 1 –que afectaria la trama de la ciutat en lloc de celebrar-se a Xest, per estricte desig del “pare” de la competició, el multimilionari Bernie Ecclestone–; el campionat del món d'atletisme –València va anunciar el 3 d'abril la seua candidatura per al 2015, cinc dies després que Barcelona no fóra escollida seu per al 2013, sense consultar-ho al consistori barceloní–; la petició a la UEFA perquè el nou estadi de Mestalla, previst pel 2009 i encara sense primera pedra, reba la final de la Champions League d'aquell any...

L'objectiu confessat dels governants –del País Valencià i del consistori del cap i casal, que seria la seu d'aquest seguit de cites esportives– és “viure grans esdeveniments en primera persona”. Per a tots ells, però, el més gran esdeveniment fa anys que té data: el 27 de maig. I els àrbitres, són tots els ciutadans, inclosos els zaplanistes descontentos.

Víctor Maceda